

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vico d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 800

Letna naročnina L 1.500

Letna inozemstvo L 2.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XIV. - Štev. 12 (683)

Gorica - četrtek 22. marca 1962 - Trst

Posamezna številka L 30

SKRIVNOST ŽENSKKE Konec vojne v Alžiriji

Zenska je skrivnost. Njen način ravnanja in reagiranja, gledanja in razumevanja, njeno vedenje napram lastnemu življenju in življenju drugih, tako različno od moškega, preseneča in zbega. Po krščanskem pojmovanju je zenska po sami božji obljubi enaka moškemu in mu je spremljevalka na poti »življenja«.

Slabotna in gospodovalna, šibka in močna, zenska drži v svojih rokah usodo človeštva. Ne more se ignorirati njena prisotnost; njen vpliv, skrivnostni in aktiven, se ne more podcenjevati, ako se hoče pravilno razumeti poslanstvo, ki ga ima vsak človek.

Ni mogoče ceniti ženske osebnosti, občudovati njenih vrlin in navad in misliti obenem, da so te fizične, psihološke in duhovne zmožnosti, ki so tako harmonično povezane, namenjene izključno svoemu osebnemu smotru. Bila je napaka individualistov, prikazovati ženski čar, kot bi bil namenjen samo težnjam — čeprav plemenitim — človeške ljubezni. Če je res, da je poklic ženske, postati žena in mati, ni samo z ozirom na osebne odnose povezana z možem in z otroki. V intimnosti svojega življenja je zenska poklicana, da izvaja nalogo, ki gre preko samih odnosov med osebo in osebo. Ni dovolj, da je zenska dobra žena in dobra mati, smatrajoč ti dve nalogi v ozki povezavi. Ni dovolj, da zenska daje možu, kar on od nje pričakuje. Ni dovolj, da mati ljubeče skrbi za svoje otroke. Ona mora tudi ustvariti domače »ognjišče«. Zenska je tista, ki to ostvarja. S tega vidika je njena naloga večja in težja, četudi ni vedno tudi bolj obvezna kot naloga moškega. Ona je gospodinja in hiša.

Neki zakon sociologije zahteva, da se civilizacija naroda sodi po tem, kakšno družbeno mesto zavzema zenska. Že od prvih časov človeštva je zgodovina propadanja povezana v nekem oziru z neuspehom ženskega poslanstva. Pozneje, v poganskih civilizacijah, se pojavlja zenska kot sužnja ali kot trinož, zelo redko osvetljena z resnično fizionomijo matere in žene.

Veličina Grčije je našla svoj izraz v Penelopii, in Andromahi in tudi v Antigoni, nežni in močni, najvzvišenejši podobi, ki jo je poganska civilizacija kdaj ustvarila o ženski. Nasprotno pa aleksandrijska dekadenca, s svojimi dvorjankami, ki so zavemale prvo mesto v družbenem življenju, jasno kaže razkrajanje tistih vrlin, katere so temelj civilizacije. Isto bi se lahko reklo o rimski kulturi, ki je poznala moralno in politično veličino, dokler je vladalo spoštovanje do ženske. Ko niso bila dekleta v rimskem cesarstvu več pripravljena žrtvovati svoje čistosti Vestinem božanstvu, ko so začele ženske šteti leta po imenih svojih številnih mož in ne več po imenih rimskih konzulov, je bila veličina Rima ogrožena in se je začela naglo bližati propadu.

Krščanska civilizacija, ki temelji v veliki meri na zvestobi ženske tistemu poslanstvu, katerega ji je Bog postavil, je doživljala dobe razcveta in propadanja. Že več kot eno stoletje doživlja težko in globoko krizo, iz katere se ni bilo mogoče do sedaj rešiti; v tej krizi gre za zgodovinsko usodo ženske. Ne prisostvujemo samo krizi ženskega položaja, temveč krizi civilizacije.

Ali je zenska zaradi svoje šibkosti sužnja moškemu? Ali pa je zaradi svojega čara boginja in malik? Ali pa je morda neka neresljiva uganka, ali je kljub vsemur le človek kot vsi drugi?

Zenska lahko pade in kot posledica pade tudi njen položaj: tudi v raju je bila ona tista, ki je prva padla. Zenska je lahko poveljanka: ona je bila med vsemi bitji z vnebovzetjem prva poveljanka. Zenska je skrivnost in, ko se ji hočemo približati, jo lahko gledamo — skupaj z angeli — v Marijini skrivnosti. Zenska je na isti višini kot možki in se odzove svojemu poslanstvu, v kolikor ostane na tej višini, čeravno se od njega razlikuje.

Toda nežno in ljubeče pokoravanje žene ni sramotno služenje, še toliko manj pa suženstvo. Nežni in mogočni vpliv ženske ni nesmiselno javljanje nekega malika. Skrivnost ženske duše ni neresljiva, temveč pot, ki vodi do odkritja tajnih globlin ljubezni. Enakost zakoncev ne zabranjuje moškemu, da je glava, in ženski, da je srce harmonične družinske celice.

Manj in več kot možki, njemu enaka, skrivnostna. Vse to je zenska, katere osebnost se ujema z načrti narave in s poslanstvom milosti božje.

Pomiloščenje v Jugoslaviji

Zvezna ljudska skupščina v Beogradu je na zadnjem zasedanju dne 13. marca odobrila zakon o pomiloščenju velikega števila državljanih, ki so ob koncu zadnje vojne ali tudi kasneje zbežali v inozemstvo. Notranji minister Ranković, ki je staval predlog za novi zakon, je pojasnil, zakaj je prišlo do tega pomiloščenja. Dejal je, da se sedaj režim čuti dovolj močnega, da lahko sprejme tak zakon, ki je na drugi strani tudi priča o človeških odnosih, katere uvažajo v novem socialističnem redu. »Amnestija bo zajela ljudi, ki so se pregrešili zoper našo deželo, naše ljudstvo ter njegov boj za svobodo in neodvisnost dežele, ki pa niso bili neposredno izvrševalci in organizatorji hudih vojnih zločinov, niti organizatorji in pobudniki dejavnosti proti današnji FLRJ in njeni ustavni socialistični družbeni ureditvi,« je pojasnil Ranković. Prav tako bodo amnestije deležni tisti, ki so nedovoljeno prekoračili mejo, četudi zato da se izognejo vojaški službi.

Pomiloščenja bo deležni kakih 150 tisoč oseb, ki sedaj bivajo v tujini, in kakih tisoč oseb, ki jih imajo doma v zaporih. Vsi pomiloščeni se bodo lahko vrnili domov kot polnopravni državljani; lahko bodo tudi zaprosili za potni list v Jugoslavijo, če so medtem sprejeli tuje državljanstvo. Pred enim ali drugim dejanjem se pa bodo morali obrniti na pristojni jugoslovanski konzulat, ki jim bo šele potrdil, ali se amnestija tiče tudi njih ali ne.

K zakonu ni do sedaj še nihče nič rekel ne v parlamentu ne izven parlamenta, kajti takšna je komunistična praksa. Predloženi zakoni se sprejmejo in pohvalijo brez ugovora ali kritike. Dejstvo je, da so podobne zakone v demokratičnih državah sprejeli že davno in z veliko večjo širokogrudnostjo kot pa sedaj v Beogradu. Kakšen bo odziv pri jugoslovanskih emigrantih na to pomiloščenje, bo pokazala bodočnost. Mnogo bo odvisno od tega, kako bodo konzularne oblasti tolmačile novi zakon. Drugo dejstvo je, da mora Titov režim popraviti še druge velike krivice, ki jih je napravil svojim državljanom prva leta po vojni, med temi so vsi, ki so v dolgoletnih zaporih po vojni, bolj nedolžni kot so mnogi emigranti sedaj pomiloščeni, izgubili zdravje in socialne ter druge pravice. Kdaj se bo režim spomnil teh in jim odobril penzijo?

To je že drugič po letu 1945, ko je država razglasila očitno politično amnestijo. Prva je bila, kot je omenil sam Ranković, leta 1951.

V nedeljo so ob 17.30 podpisali sporazum o prenehanju bojev v Alžiriji. Pričakovano sporočilo je naznanil francoski minister za alžirske zadeve Louis Joxe, ki je pojasnil, da bo dogovor pričel veljati v ponedeljek ob 12. uri. S tem se je prenehala kruta vojna, ki je trajala nad sedem let in ki je terjala nešteto človeških žrtv, ogromno denarja in neprestano metala črn madež na Francijo, da se ni mogla primerno ukvarjati z drugimi važnimi svetovnimi problemi. Istega dne je general De Gaulle v svojem radiotelevizijskem govoru sporočil francoskemu narodu željo, naj z referendumom potrdi njegovo alžirsko politiko. Predsednik republike si želi pristanek naroda, ker skrajni desničarji ostro nasprotujejo njegovim odločitvam in jih skušajo na krvav način preprečiti. Upa, da ga bo francoski narod podprl v njegovem namenu, da uniči OAS-a in da bo vojska ostala disciplinirana. V svojem 7 minutnem govoru je general De Gaulle poudaril naslednja dejstva: dogovor je izraz francoskih, alžirskih in svetovnih koristi in stvarnosti, da Alžirija postane neodvisna in da sama odloča o svoji usodi; francoski in alžirski narod bosta sodelovala: rasne, socialne in verske razlike niso nepremostljive; Francija bo pripomogla h gospodarskemu, tehničnemu in kulturnemu napredku nove države.

Sporazum o premirju obsega 93 strani. Za Francijo so ga podpisali Joxe, minister za javna dela Robert Buron in državni tajnik za saharjska vprašanja Jean De Broglie, z alžirske strani pa ministri podpredsednik začasne vlade Krim Belkancem. Vsebina sporazuma bo znana v prihodnjih dneh. Obsega pa referendum v Alžiriji, jamstva za evropsko prebivalstvo, sodelovanje na gospodarskem, kulturnem in tehničnem področju ter v Sahari in končno še vojaški sporazum, po katerem bo Francija ohranila glavna vojaška oporišča za dobo petih let.

Nepričakovana zmaga peronistov v Argentini

V argentini so imeli volitve v parlament in pa za guvernerje. Na teh volitvah so prvič po padcu Perona smeli nastopiti njegovi pristaši, organizirani v stranki pravice ali *partido de justicia*. Pred volitvami so vsi soglasno trdili, da se peronisti ne bodo kaj pridali odrezali. Ko so pa po volitvah šteli glasove, so uvideli, da so odnesli največje število glasov in da so zato v državi najmočnejša stranka, močnejši kot Frondizijevi radikali. Njihova zmaga je posebno močna v Buenos Airesu; pa tudi v petih drugih provincah so najmočnejša stranka. Na volitvah so peroniste podprli tudi komunisti, ki niso smeli postaviti lastnih kandidatov.

Ta nepričakovana zmaga peronistov je razburila vojaške kroge, ki so pred 7 leti vrgli Perona. Zato so sklenili, da peronisti ne smejo dobiti oblasti v roke. V ta namen so od predsednika Frondizija zahtevali, naj razveljavi volitve in sam imenuje guvernerje v glavnih provincah, kjer so zmagali peronisti. Za Buenos Aires je Frondizi to tudi storil ter imenoval za guvernerja generala Martinesa. — Kaj bo iz tega sledilo, ni še mogoče predvideti, kajti delavski sindikati so že proglasili splošno stavko v podporo peronovcem. Delavci si namreč zopet želijo na oblast Perona, pod katerim se jim je dobro godilo, kot pravijo.

in veliko pomorsko oporišče Mers-el-Kebir za 15 let.

Pogajanja v Evianu so se pričela 7. marca. Pred tem so se francoski in alžirski zastopniki sestali na tajnih pogajanjih v Melunu, v Evianu, v Lugrinu in v Roussesu.

Z alžirske strani je uradni glasnik Rheda Malek izjavil, da predstavlja dogovor uresničitev zahtev, za katere se je alžirski narod bori skoraj osem let. »Francija,« je izjavil glasnik, »je priznala alžirsko suverenost nad celovitostjo dežele.«

Francoska vlada bo izdala splošno amnestijo za alžirske politične jetnike. Ministrski podpredsednik Ben Bella in njegovi štirje sodelavci so bili izpuščeni iz jetnišnice v Château d'Aunouy in so že dopotovali v Zenevo.

Sporočilo o dogovoru je v Alžiriji izzvalo splošno stavko, ki jo je oklicala OAS. Radijske in televizijske oddaje so bile prekinjene ravno ob zaključku De Gaullova govora. Francosko vojaštvo je poostro nadzorstvo v vseh večjih krajih. Medtem je bilo javljeno,

Ženevska razorožitvena konferenca

SOVJETSKI NAČRT

V četrtek 15. marca je prišlo do prve delovne seje razorožitvene konference sedemnajstoric. Francija se konference ne udeležuje. De Gaulle je namreč mnenja, da konference ne bo zadovoljivo uspejala, in pravi, da se ne mara pogajati s Sovjeti, dokler bodo grozili v berlinski zadevi. Sedemnajstoročje sestavljajo štiri zahodne (ZDA, Velika Britanija, Kanada in Italija), 5 vzhodnih in 8 nevzhodnih držav.

Na prvi delavni seji sta govorila ameriški zunanji minister Rusk in njegov sovjetski kolega Gromiko.

AMERIŠKI NAČRT

Dean Rusk je obrazložil ameriški načrt, po katerem bi se v štirih etapah prenehalo tekmovalno v atomskem oboroževanju in bi se začela svetovna razorožitev. Prvi korak tega načrta predvideva v roku treh let zmanjšanje števila sredstev za izdelovanje atomskih bomb in najtežjega konvencionalnega orožja za 30%. Rusk je nadalje predlagal, naj bi priznali prednost sporazuma o prepovedi atomskih poskusov. Ameriški načrt določa, naj bi ZDA in Sovjetska zveza izročile v miroljubne namene po 50 tisoč kg urana U-235 in naj bi ustanovile učinkovite opazovalne postaje ter podvele potrebne ukrepe za odvrnitev nevarnosti, da ne bi vojna izbruhnila po naključju, zaradi pomanjkanja opazovalnih postaj. Rusk je tudi predlagal, naj bi prepovedali izstreljevanje v krožno pot okoli zemlje orožja za množično uničevanje. Število oboroženih sil naj bi ZDA in Sovjetska zveza zmanjšali na 2,1 milijona vsaka. Ameriški zunanji minister je tudi prebral poslanico predsednika Kennedyja, ki poziva udeležence razorožitvene konference, naj se zavedajo svoje odgovornosti in naj se potrudijo, da vestno rešijo svoje težke naloge. Ameriški predlogi poudarjajo predvsem potrebo po prenehanju tekmovalnosti v atomskem oboroževanju, ker le-to predstavlja največjo nevarnost za človeštvo.

no, da se je 13. marca sestal v Alžiru glavni odbor tajne Salanove armade, ki je poveril bivšemu upornišskemu generalu Salanu nalogo, da vzpostavi začasno oblast nad francoskimi področji, ki jih bo osvobodila OAS. Izdan je bil proglas »narodnega francoskega odporiškega sveta za Alžirijo«, v katerem je med drugim rečeno, da sta De Gaulle in francoska vlada kršila ustavo z dne 4. oktobra 1958. Zato je »narodni svet« odločen napraviti konec alžirskemu uporu in poverja bivšemu generalu Salanu vrhovno poveljstvo kopnih, pomorskih in zračnih sil z nalogo, da z vsemi sredstvi obnovi suverenost francoskega naroda v skladu z določili, ki jih predvideva ustava iz leta 1958. Proglas se zaključuje s pozivom alžirskemu in francoskemu prebivalstvu v matični Franciji, naj se pridruži k OAS-u, in poudarja, da predstavlja izguba Alžirije za Francijo samomor. Pričakovati je torej brezupni boj skrajnih desničarjev, ki pa bodo končno morali kloniti, ako bo francoska vojska ostala zvesta predsedniku republike generalu De Gaulleu.

Sovjetski načrt se zavzema za splošno in popolno razorožitev, kar naj bi ga uresničili v treh etapah v obdobju štirih let. Uničiti bi bilo treba vse zaloge orožja za množično uničevanje, prenehati z njihovo nadaljnjo proizvodnjo, v prvi etapi skrajšati oborožene sile ZDA in Sovjetske zveze na 1,7 milijona vojakov in uničiti konvencionalno orožje. V nadaljevanju je Gromiko poudaril potrebo po prepovedi atomskih poskusov v ozračju, v vodi in v vesolju. Za nadzorstvo nad izvajanjem razorožitve bi bilo treba ustanoviti mednarodno organizacijo.

Glavno nesoglasje med ameriškim in sovjetskim predlogom je v sistemu nadzorstva nad izvajanjem dogovorov. Amerikanci poudarjajo nujnost mednarodnih nadzornih pregledov. Sovjeti se temu upirajo, češ da bi to zahodne države izkoriščale v vohunske namene. Ameriški načrt je realen in uresničljiv, medtem ko je sovjetski radikalen in ne nudi konkretnih jamstev proti morebitnim prekrškom. Nekateri časopisni komentariji opozarjajo na nevarnost, da Sovjeti ne želijo pozitivnega zaključka konference, ker se pripravljajo na nove atomske poskuse. Čakajo, da pričnejo Amerikanci s svojimi že predvidenimi, za kar so prisiljeni zaradi jesenskih sovjetskih poskusov.

V petek je na konferenci govoril italijanski zunanji minister Segni. Zavzel se je za ameriški načrt in poudaril, da je italijanska delegacija pripravljena vzeti v poštev vse predloge, ki bi bili sprejemljivi za vse. Pozval je udeležence konference, naj skušajo vskladiti svoje predloge v odborih izvedencev. Ta predlog je povzel tudi indijski delegat Menon. V naslednjih dneh so nastopili še drugi delegati in izrazili svoje mnenje o ameriškem in sovjetskem načrtu. Medtem pa zahodni in vzhodnostrokovnjaki skrbno preučujejo nasprotne predloge, vendar pa je vtis, da je konference zašla na mrtvo točko.

KRŠČANSKI NAUK

Ljubezen do bližnjega

Jezus je pismouku povedal priliko o možu, ki je oropan in ranjen obležal v puščavi, takole: »Neki-Samaritanec je prišel do njega, in ko ga je videl, se mu je v srce smilil. Pristopil je in vli v njegove rane olja in vina ter jih obvezal. Potem ga je posadil na svoje živinčce, peljal do gostilnice in zanj poskrbel.« Jezus je zaključil pripovedovanje z besedami: »Pojdi, in tudi ti tako delaj!« (Lk 10, 25-37).

Bog ljubi vse ljudi brez izjeme. Vsak človek je ustvarjen po podobi božji, odrešen s Kristusovo krvjo in poklican k večni blaženosti. Zato moramo tudi mi vse ljudi ljubiti: biti jim moramo dobri in jim pomagati po svojih močeh na duši in na telesu.

Svojega bližnjega moramo ljubiti tudi zaradi Kristusa. Kristus ima vse ljudi za svoje brate in sestre. Njegove so besede: »Kar ste storili kateremu izmed najmanjših bratov, ste meni storili... Cesar niste storili kateremu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili.« (Mat 25, 40-45).

Nikogar ne smemo iz svoje ljubezni izključiti, tudi če govori drugačen jezik, spada k drugemu plemenu, ali če je druge vere. Ljubiti moramo kot Jezusovi učenci tudi svoje sovražnike. On sam nam je to naročil v pridigi na gori: »Ljubite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas sovražijo in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo, da boste otroci vašega Očeta, ki je v nebesih; zakaj on veleva svojemu soncu, da vzhaja nad hudobneži in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim.« (Mt 5, 44-45). — Kristus sam je na križu molil za svoje sovražnike: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« (Lk 23, 34).

Če smo koga žalili, moramo prositi odpuščanja in krivico popraviti. Če pa je kdo nas žalil, moramo odpustiti, saj nam je Bog še več odpustil.

Posebno moramo ljubiti svoje starše, brate in sestre, prijatelje in dobrotnike ter svoj narod.

Zoper ljubezen greši tisti, ki ima premalo ali celo nič ljubezni do bližnjega. — Kdor zanj nič ne moli, je do njega grob, brezbrizen, škodoželjen, nevoščljiv ali maščevalen. — Največji greh zoper ljubezen do bližnjega pa je sovraštvo. Sv. Janez piše: »Vsak, kdor brata sovraži, je ubijalec.« (1 Jan 3, 15).

Zlato pravilo: »Vse, kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim.« (Mt 7, 12).

Iz življenja Cerkve

Predsednik Irske pri papežu

V soboto, 17. marca je sveti oče Janez XXIII. sprejel v posebni audienci predsednika Irske Eamona de Valera, njegovo soprogo in spremstvo. Prišli so v Vatikan zato, da se ob koncu leta sv. Patrika, apostola Irske, poklonijo sv. očetu v zahvalo, da je njegov prednik Celestin I. pred več kot 15 stoletji poslal na Irsko menihi Patrika, da je tam oznanjal sv. vero. Šel je takrat Patrik, doma iz francoske Britanije, na Irsko ter postal njen apostol. Uspeh njegovega dela je bil tolikšen, da je še danes Irska med najbolj katoliškimi deželami na svetu predvsem po zaslugi trdne vere, ki jo je pred 15 stoletji zasejal sv. Patrik. Umrl je ta svetnik leta 461 po Kr. Zato so Irski lani, na god sv. Patrika 17. marca, proglasili leto sv. Patrika, ki se je letos zaključilo s slovesno audienco vseh najvišjih predstavnikov mlade irske republike pri sv. očetu.

Sv. oče je irsko poslanstvo sprejel z vidnim veseljem in ganotjem in je to v nagovoru tudi odkrito povedal. Pohvalil je Irce zaradi njih trdne vere v vseh težkih preizkušnjah, ki so jih morali prenesti in v kateri vztrajajo tudi danes. »Zahvalimo Gospoda za vse darove, ki so bogati okras irske duše. Vztrajnost v katoliški veri, povezanost s Cerkvijo, zvestoba Petrovemu sedežu, velikodušnost v dobrih delih, misijonski duh, bogastvo duhovniških in redovnih poklicev, ali si muhomor misli kako lepše cvetje za krono kakega ljudstva?« je vzkliknil sv. oče. In vse to je sad apostolata sv. Patrika, ki je ponavljal novo spreobrnjenjem Irce: »Bodite rimski, kakor ste krščanski.«

To naj bo v spodbudo tudi nam Slovencem, da je trdnost v veri in zvestoba sedežu sv. Petra največja opora posebno malim narodom tudi v boju za njih narodni obstoj in neodvisnost.

Evangeljska Cerkev na koncilu

Evangeljska Cerkev iz Nemčije je poslala svojega opazovalca v Rim, ki je stopil v zvezo s tajništvom za zedinjenje in bo sledil delu koncila. Ta opazovalec je profesor Schlöcker z univerze v Heidelbergu.

Mesto laikov v Cerkvi

Kölinski kardinal Frings je nedavno praznoval 75-letnico svojega življenja. Njegov jubilej so po vsej nadškofiji obhajali z raznimi proslavami, sam pa ga je preživel v opatiji Maria Laach, kjer je sestavljal letošnje pastirsko pismo. V pismu jasno opredeljuje, kakšno mesto imajo

duhovniki in kakšno laiki v Cerkvi. Čeprav laiki ne vodijo Cerkve, morajo vendar aktivno sodelovati pri življenju Cerkve. Svojo pomoč nudijo z nasveti. »V Cerkvi obstaja pravica notranje kritike, pravi kardinal, »kajti v Cerkvi ni vpeljan totalitarni sistem, kjer bi moral imeti prav vedno tisti, ki je na višji stopnji cerkvene hierarhije. Toda kritika mora biti izražena v spoštljivi obliki, v pravi meri, da ne postane v pohujšanje malih.«

Novi kardinali

Na praznik sv. Jožefa je sveti oče Janez XXIII. imel konzistorij, na katerem je imenoval deset novih kardinalov. Med novimi kardinali so: Josef da Costa Nunes, Portugalec; Giovanni Panico, Italijan, do sedaj nuncij v Barceloni na Portugalskem; Ildebrando Antonutti, doma iz Furlanije, nuncij v Spaniji; Efrém Forni, Italijan, nuncij v Belgiji; Juan Landy, nadškof v Limi (Peru), minorit; Gabriel Accacij Coussa, prosekretar sv. vzhodne kongregacije, po rodu iz Sirije; Raul Silva Henriquez, salezijanec, nadškof v Santiagu v Čile; Leo Jožef Suenens, nadškof v Bruslju v Belgiji; Mihael Browne, general dominikanec, Irec; Anselm Albareda, prefekt vatikanske knjižnice, benediktinec, po rodu iz Spanije.

Z novimi imenovanji je zbor kardinalov dosegel število 87, kot jih ni imel že veliko stoletij. Italijanski kardinalov je 30, ostali so drugih narodnosti. Sedanji sv. oče je do sedaj imenoval 52 novih kardinalov na petih konzistorijih. Število kardinalov je povečal zato, da so bolj zastopane razne dežele in pa zato, ker želi, da bo večje število kardinalov navzočih na prihodnjem cerkvenem zboru.

V četrtek bo sv. oče imel javni konzistorij, na katerem bo imenoval tudi nove škofo in nadškofo. Po mnenju nekaterih bo takrat imenoval tudi novega nadškofa za Gorico. Če bo to res, bomo videli.

Praznik Srca Jezusovega

Praznik Srca Jezusovega se obhaja vsako leto osem dni po prazniku Svetega Rešitelja Telesa. Letos bi moral biti 29. junija, to je na praznik svetega Petra in Pavla. Zato je Sveta Stolica odločila, naj se letos praznik Srca Jezusovega obhaja 22. junija, to je v petek, takoj po Svetem Rešitelju Telesu.

Nove cerkve v Milanu

V Milanu so sklenili, da bodo z darovi Milančanov zgradili 22 novih cerkva, v spomin na bodoči koncil.

Ženska in nekaj njenih problemov

RAZMIŠLJANJE OB MATERINEM DNEVU

»ZENSKO VPRAŠANJE«

Se pred nekaj desetletji je »zensko vprašanje« imelo nekam nenavaden prizvok. Človek si je takoj predstavljal skoraj moško odločno bitje v krilu, ki se skuša za vsako ceno uveljaviti prav na tistih področjih, na katerih si ženske dotlej ni mogel nihče predstavljati. Zamišljal si je žensko brez predsodkov, ki se ne ozira na dotlej veljavna družabna pravila. Zensko, ki doma pušča zanemarjeno stanovanje in umazane otroke, medtem ko sestavlja svoje borbene članke v uredniških časopisih, v katerih stresa svoj ihtasti gnev na vse, kar je moško. Ta podoba nenaravne, zagrizene emancipiranke pa je danes samo še spomin. Nastati je mogla le v času, ko je bila misel na žensko, ki bi delovala izven ozkega družinskega kroga, tako izven časa, da je že mejila na smešnost. Zato njene prve predstavnice niso bile v očeh takratnega žentstva samega nič manj kot izrodek, v očeh moškega sveta pa karikatura. Ne glede na to, da so — kot početniki vsakega novega gibanja, — pretiravale in zahajale v skrajnost, sovražno razpoložene do vsega, kar se jim je postavilo na pot. Toda vse to je danes samo še preteklost.

POLOŽAJ ZENSKE V DANŠNJI DRUŽBI

Čas se je namreč toliko spremenil, da se je tako imenovano žensko vprašanje skoraj avtomatično samo reševalo, v tem ko je ženska skoraj neopazno zavzemala v družbi nove položaje. To stanje se je namreč zdaj, ko je postajalo bolj množično, zdelo povsem naravno. Solanje je postalo dostopno tudi njej, da je mogla posej razviti svoje umske sposobnosti. Predsodek, da je nesposobna, da bi kot uslužbenka ali delavka delala v moški družbi, je nehal biti predsodek. In ko se je ženska odtrgala varnemu družinskemu zavetju in sama stopila v areno življenja, je to tudi preoblikovalo in utrdilo njeno osebnost. Postala je samostojnejša, bolj neustrašena in sama sposobna skrbeti za svoje osebno dostojanstvo. Današnji ženski »zensko vprašanje« ni več problem, ker more vršiti svoje poslanstvo, ne da bi ji bilo treba stopati na govorniški oder in grmeti na sovražnike ženstva ali obmetavati nasprotnike po časopisju s krvavi očitki. Tudi ni več treba, da današnja zdravnica nosi hlače, kadi in nosi moško pričesko in da profesorica filozofije nosi prečo po sredji, predpotopno obleko skoraj do tal in poševrane čevlje. Prav tako ni treba, da bi bila delavka v škornjih in zabuhlega, grobega obraza ali da nosi igralnka nojeva peresa za klobukom, kričoč obloko in na obrazu kilogram pudra. Danes je ženska v družbi povsem naraven pojav, svoje delo opravlja v redu, nič slabše kot moški enakih sposobnosti, le s to razliko, da zaradi svoje nove vloge ne neha biti ženska.

VLOGA DANŠNJE ZENSKE

Kajti kar je plemenito ženskega v njej, bo ohranila kljub temu in dala s tem svojemu delu poseben pečat. Na vseh področjih bo prava ženska dala svojemu delovanju neko posebno noto. Ne bo poskušala doseči ali preseči moškega na svojem delovnem področju, pač pa bo skušala dati svojemu delu prav to, kar lahko da samo kot ženska. Zdravnica bo svojo fizično šibkost nadomestila s toplim razumevanjem za bolnikove težave in z neskončno potrpežljivostjo. Sodnica bo razumela marsikatero človeško stisko in bo mogla s svojo žensko bistrovidnostjo videti globlje v človeka, kakor bi to storil njen moški kolega. Profesorica bo otroke prej vzljubila in jim skušala pomagati, če so v težavah, hkrati pa se bo dala manj ogoljufati od njih, ker bo dober psiholog. Delavka in prodajalka bosta s svojim dobrim okusom, s svojo težnjo po lepoti, pa tudi po dovršenosti in smotnosti, postala obrtniku, tovarnarju ali trgovcu nepogrešljiv sodelavec in pomočnik. Na katerem koli področju bo prava ženska dala svojemu delu tiste nepogrešljive kvalitete, katere da lahko samo kot ženska.

PROBLEMI ZAPOSLENE IN NEZAPOSLENE ŽENE

Motil bi se tisti, ki bi trdil, da so danes v družbi pomembne samo ženske, ki, bodisi poročene ali neporočene, delujejo izven domačega kroga. Dandanes se je namreč med ženskami, ki niso uslužbene, razpasla misel (ali celo zagrenjenost), češ da so popolnoma odveč in da

je vse njihovo delo zato brez koristi. Kako zmotno je to prepričanje! Ali kdaj pomislijo na to, kako osamljena je lahko ženska brez družine, tudi če se je v svojem poklicu še tako uveljavila! Kajti nekje na dnu je vsaka ženska ustvarjena za družino, za zakon, in hrepenenja po tem ni mogoče z ničemer tako globoko zadušiti, da bi se kdaj pa kdaj ne oglasilo z nasilno močjo. In ali kdaj pomislijo na poročene žene z družinami, ki prihajajo iz svojih služb domov, izčrpane, ker so skušale v službi delovati z istim zagonom, kakor njihove neporočene kolegice, ki jih doma čaka počitek in razvedrilo. Taka žena bo doma našla družino, ki bo gledala vanjo kakor v vrelce svežine. In vsa vedra jih bo morala najprej obdariti s srečnim nasmeškom, nato pa se lotiti domačih opravil, kakor da jih je komaj čakala, polna novih sil. In ko bo zvečer po dvojnem popolnem delovnem dnevu njen mož želel, da se z njo razvedri v družbi prijateljev, bo vstala tretjič, kakor da je to povsem naravno, vsa mladostna, duhovita in elegantna — in se pozno vrnila domov, z nasmeškom na obrazu, da bo dokazala možu, kako se je zares zabavala. Ali je vse to človeško mogoče in verjetno? In vendar bi morala biti zaposlena družinska mati prav takšna, kajti služba jo zahteva zase v isti meri kot dom. In marsikateri je pred očmi samo en sen: da bi bila lahko samo doma ali samo v službi, najbrž pa, ko bi šlo za izbiro, najraje doma.

Kakor ima torej zaposlena družinska mati premalo časa in je njen največji sovražnik čas, katerega je vselej premalo, tako ima neporočena zaposlena žena še hujšega sovražnika: čas, ki ji preostaja. In nezaposlena družinska mati, posebno če je študirana, ima tretjega sovražnika: premalo možnosti, da se v družini dovolj izživi kot izobraženka, kot družabno bitje. Po celodnevem delu je preutrujena, da bi hodila v družbo, pred družbo pa ima tudi kompleks, da ni več na tekočem, ker nima časa brati, da ni več načitana in da ji jezik ne teče več gladko kot nekoč ob problemih, ki so jo zanimali v študijskih letih. Ta kompleks jo veče, da se ne izživi niti takrat, ko bi se mogla. Včasih pa jo veče celo ob možu, češ zunaj ima opravka z ljudmi, ki govorijo z njim o stvarih, o katerih imam jaz premalo pojma, ker je ves moj dan uklenjen v samo ročno delo, tega pa nihče ne ceni.

KJE JE DANES JEDRO ZENSKEGA VPRAŠANJA

Tukaj, na tem področju, daleč od političnih forumov in časopisja, se danes rojeva pravo »zensko vprašanje«. Kdo bo rešil te njene zgoraj omenjene probleme? Na eni strani je namreč družba vajena dandanes videti žensko v njeni novi, sodobni vlogi, hkrati pa stari predsodki zahtevajo od nje še vse tisto, kar se je od nje zahtevalo nekoč, ko je bilo njeno področje še samo ozek družinski krog. In ta vprašanja mora zaenkrat reševati še vsaka sama, ne da bi mogla računati od kod na pomoč.

In vendar ni še recepta, po katerem bi avtomatično rešili današnje žensko, te hude stiske, iz katere se dandanes vse pogosto rešuje na najpasivnejši način, z begom v razna živčna obolenja. Na eni strani jo njena pasivnost sili, da o svojih krizah molči, na drugi strani pa je njena zagata tako resnična, da je ne morejo rešiti razna pomirjevalna zdravila. Problem bi bilo treba reševati na izhodišču, to je, svetovati v vsakem posameznem primeru, kaj bi se moglo spremeniti, da bi bil izhod vsaj zasilen. In tu bi bila lahko v pomoč prav tista dva, na katere je tako redko mogoče zares računati: dober, sodoben, poglobljen duhovnik, ki bi se seznanjal ne samo v spovednicah, temveč tudi po domovih z življenjem po naših družinah, in pa odlični psihater, ki bi mu ne bilo žal, pogovarjati se s človekom v stiski tudi celo uro in po večkrat, ne da bi vsakič zahteval nezasišane vsote.

ALI JE MOGOČE TE PROBLEME REŠITI?

Dovolj prilike imam, da spoznavam težave in bolečine vseh treh vrst sodobnih žensk. In mislim, da je za vsako od njih mogoče najti najhitero rešitev.

Zaposlena žena brez moža in otrok ima pred seboj tako široko področje delovanja, če ga le hoče videti, da bo svoj čas lahko izpolnila tako bogato, da se bo njen materinski nagon mogel polno izživet. Koliko duš je, ki potrebujejo vsaj tolažbo, če

že ne konkretne pomoči. Koliko je otrok, ki so zapuščeni ali slabo vzgojeni, koliko bolnikov. Koliko ustanov, časopisov, društev, ki bi potrebovala ženske, ki je ne vežejo obveznosti družine. Koliko poklicev, v katerih le neporočena žena lahko deluje bile globoko povezanost s svetom, ki je bil nekoč edino njihov, smisel in lepota njihovega delovanja v družini. Saj je prav družina celica življenja. Mati, ki izžareva v svojem domu spokojnost in zadovoljstvo, bo vzgojila uravnovešene otroke. Izobražena mati bo svoje najlepše misli in najnežnejša opažanja posredovala svojim dragim.

Kakšna sreča za otroke, ki komaj čakajo, da pridejo domov, kjer je varno in, kjer mama razume vse. In kako lep dom za moža, ki ob vsaki uri najde doma topli nasmešek in urejen koteček, kamor sede, da se z ženo razgovori o vsem, kar je doživel. Toda tak dom ima žena samo, če zna prenašati vsakdanja opravila, ki se ponavljajo v neskončnost, z razumnim spoznanjem, da so neobhodno potrebna njenim dragim. To zavest pa ima lahko samo, če ima moralno in dejansko podporo doma ali izven doma. Če je znala v družini ustvariti spoštovanje do sebe in svojega dela in pripravljenost, da ji vsi pomagajo, če le morejo. Če ji samim pride na misel, da ji omogočijo kratek počitek. Če jo mož popelje brez predsodkov v družbo, kjer s svojim spoštovanjem do nje, tako, kot je treba, in med njimi ni zadnji poklic učiteljice in profesorice ali organizatorke raznih plemenitih ustanov.

Poročena žena s poklicem bo z dobro voljo mogla svoje težave rešiti le tako, da ji bo družina kdaj pa kdaj, kadar sama ne bo zmogla, pomagala. Navadila jih bo, da bodo spoštovali njeno domače delo in cenili njeno neumorno delavnost. Če bodo takšni, ji bodo včasih privoščili kratek oddih in toplo besedo in se bodo ravnali tako, da bodo nanjo valili čim manj ne-

Širite „Katoliški glas“

potrebne dela, katerega lahko opravijo sami. Ne bodo od nje zahtevali, naj jim naliva kavo, če si jo lahko sami, ali da otrokom čisti čevlje, če so sami dovolj veliki. V tako vzgojeni družini bo taka žena našla dovolj moči tudi za največje napore.

Človek bi rekel, da bo najlažje pomagati ženi, ki živi v domačem krogu in ji ni treba hoditi v službo, ne javno delovati. To, bi rekli, je vendar najnaravnejše žensko torišče, tu se lahko brez težav polno uveljavi na tipično ženskem področju. Toda prav v vrstah teh žensk najdemo največ neuravnovešenosti. In prav tu bi imela dušni pastir in psihater največ dela: da prikažeta tem ženskam, ki so zaradi vzgoje in nerazumevanja svojih družin že izguzle upoštevanje njenega mnenja pomaga, da se more enakopravno razgovoriti z njegovimi prijatelji. Tako se bo vrnila domov z zavestjo, da ni prikrajšana, saj jo zaradi njenih domačih opravil ne mož in ne družba ne podcenjuje. Morda bo tudi znala prerasti takšne komplekse in se bo znala uveljaviti tudi samostojno v kakih prostih urah, ko kaj brala ali študirala, ne bo postala sužnja svojega stanovanja in svoje družine. Sama bo kdaj pa kdaj odšla na obisk in morda bo našla še kako drugo področje, da bo izživila svoje kulturne potrebe. Vsekakor pa je za uravnovešeno izobraženka, ki je doma, potreben prav tako uravnovešen mož, ki je ne bo na vsakem koraku podcenjeval in ki si ne bo pustil streeži z obrazom, kakor da je neskončno utrujen po opravljeni službi. In ki bo imel vedno dovolj časa, da se z njo porazgovori ne samo o vsakdanjih stvareh, temveč tudi o svojih problemih, in ki se bo pozanimal tudi za njene misli in težave. Tako bo žena notranje rasla in se skušala vedno bolj izpopolnjevati, ker bo čutila, da ni družini potrebno samo njeno telesno delo, temveč tudi njeno misljenje in čustvovanje, vsa njena osebnost.

Torej: več razumevanja in več zanimanja, pa manj podcenjevanja in zastaralega omalovaževanja, pa bo ženski problem kmalu rešen. Z njim bodo ženske bolj uravnovešene. Posledica tega pa bo, da bodo srečnejše. Ob takih ženah bodo naše družine postale žarišča miru in topline, saj je prav mati tista, ki daje domu osnovni pečat. Če hočemo imeti uravnovešene otroke in uravnovešene žene, tedaj imejmo več spoštovanja in razumevanja in več ljubezni za naše žene in matere. Ker le v njih rokah je usoda rodu, ki dorašča.

Slovenska izobraženka

VINKO BELIČIČ:

NOVA PESEM

TELEVIZIJA IN OTROCI

Prof. V. Beličič je pri Slov. kulturni akciji v Buenos Airesu izdal knjigo črtic Nova pesem. To je do sedaj najboljša Beličičeva knjiga. O njej je on sam v Glasu SKA povedal nekaj mnenj. Tu nje gov. intervju ponatiskujemo v upanju, da bo še kdo od naših kritikov kaj povedal o tej knjigi, ki je vsa tako domača, kakor je domač naš Kras in tržaško mesto.

1. »Nova pesem« je boljša od tvoje zadnje prozne knjige, ker je preprostejša, človeško toplejša in vodi k optimizmu: iz nostalgije po domu onstran meje preko mladine v nov, boljši čas, ki bo nastal nad našimi žrtvami. Se strinjaš s to oznako?

Iz črtic, kakor so razporejene v knjigi, je res razvidna ta optimistična ideja. Toda

»Demokratske žene na vasi«

Veliko mrzličnih priprav je bilo na vasi. Veliko zbiranja denarja. V vsako družino so prišle (če same niso mogle, so poslane pa otroke). Hotele so denar! V vsaki hiši so začele s prijaznim vabilom, nadaljevale s prošnjami, naj pridejo ženske v to in to hišo, kjer bi dostojno praznovali praznik antifašističnih žensk. Če pa prošnje niso zalegle, so začele z grožnjami.

In res se je na praznik, njihov praznik, podalo veliko število žena. (Ali so vedele, kaj jih čaka, ali ne, ne vemo). Našmirale in našminkale so se, da je bilo veselje. Potem ko so pustile doma moža z otroki, so se same zbirale ob prijetnem kozarcu vina in kramljale v pričakovanju »najvišjega«. Prireditev se je začela. Brez uvoda, brez nagovorov. Sampanjec, pecivo, torte, kokiši... vse se je z naglico vrstilo na mizi. In še muzika... Vaška muzika! Iz treh zagrljenih, neubranih instrumentov.

Veselj se je začelo. Ples in prosta zabava. Vmes šale in »vzpodbudne« besede, ki naj bi bile vodilo skozi celo leto.

Demokratskim ženam se je končno stozilo po moških. Po moških, ne po možeh, in po svobodni ljubezni. Dovolile so jim vstop le pod visokimi pogoj: plačajte in vstop vam je prost!

Tako so možje prinesli s seboj vsak veliko pletenko vina in odslej je v to hišo vsakih pet minut romala iz gostilne nova pletenka. Veselje je s tem sorazmerno raslo in doseglo svoj višek zjutraj, ko so petelinčki peli in otroci jokali doma, brez mame in brez tatkota.

Kaj bo mama zmerom delala? Ali niso na enem izmed takih praznikov obljubili, da bo delala samo 2 (dve) uri na dan? Ostali del bo preživela brez skrbi v prijetnem kramljanju pri sosedomih. Vse drugo bo poskrbela država in še posebno zveza demokratskih žena. Vsako leto si bo žena mogla izbrati mesec dopusta in na račun zveze preživeti ga na kraju, ki si ga sama izbere. In to z vsemi otroki.

Demokratska žena se bori za svobodo in enakopravnost z moškimi. Demokratska žena je vneto zagovornica razpoka in njihovih posledic. Napredna demokratska žena se zvesto drži vseh partijskih navodil: če je treba in je v korist partiji, mora celo zapustiti otroke in jih dati v oskrbo partijskim organizacijam. Demokratska žena je vneto borka proti kapitalističnemu in imperialističnemu svetu.

Borba sem, borba tja! To je v glavni vodilni demokratskih žena! Nikjer pa ni niti besede o ljubezni, ki naj ogreva domača ognjišča.

PIERRE L'ERMITTE

Najboljša izbica

POVEST DOBRIH LJUDI

Moderni Paris pred izbiro

Prvi dvomi

Naslednji dan po svatbi je Mijo prosil mamo, naj gre pogledat, kako je z Lenko. Zdelo se je, da jo je res bolela glava, a je že vse minilo in dekle je šlo od doma po opravih prav ob času, ko je navadno prišel k njim Mijo. Mijo ni imel miru in je proti večeru sam stopil do nje. Vrnila se je pravno od obiska svojih prijateljev in si je dala mnogo opravka, samo da bi ji ne bilo treba načeti pogovora z njim. Mijo je potrpežljivo čakal, da bi za trenutek bil lahko sam z njo. Ko je mati odšla v kuhinjo, jo je smehljaje se vprašal:

»Torej nisi več huda name?« Nekam narejeno se je začudila in prisiljeno odgovorila:

črtice so nastale spontano, brez kakšnega načrta. Vsaka je stvar zase — vsaka je izraz svojega razpoloženja. Če drži, da je ta knjiga boljša od tiste, ki je izšla pred štirimi leti (o božiču 1957 v založbi TABOR, a tiskana v Trstu), si kaj več ne morem želeti. Zbirka »Dokler je dan« mi ni prinesla sramote — dasi gledam danes že kritičneje nanjo.

2. Bolečino v knjigi »Dokler je dan«, ki ji še nisi vedel odgovoriti, si v »Novi pesmi« premagal z vero v življenje, v bodočnost in v ljubezen. Misliš, da je to tvoja zadnja izpoved?

To je samo tretja stopnja v mojem razmerju do sveta oz. okolja, odkar smo leta 1945 zapustili domovino. Prva stopnja so bile črtice v zbirki »Kačurjev rod«, ki so izšle, natrpene z grenkobo, o božiču 1951. leta pri Goriški Mohorjevi družbi. Kmalu zatem je dr. Milan Komar napisal esej »Korenine kačurstva« in ga objavil v Meddobju 1. 1954. Ni izključeno, da mu je povod za tisto kratko, jedrnat in zdravo premišljevanje dala prav moja knjiga. Ne le enkrat sem ga prebral in mu v mislih izrekel zahvalo. »Idealist Kačurjevega tipa je v bistvu terjavec« — to misel Komar posebno poudarja. Več let zapovrstjo smo se ob obravnavanju Cankarjevega »Martina Kačurja« v šoli ustavljali tudi ob Komarjevem eseju. Tega mladega misleca zelo cenim; občudujem njegovo bistrost in zgoščeno ter še veliko pričakujem od njega.

3. Si v povojnem času izdal še kaj drugega razen treh zbirk črtic?

Da, pesniško zbirka »Pot iz doline« leta 1954 v Trstu.

4. Začel si med vojno v Ljubljani. V »Slovincu« je izhajala povest »Molitev na gori«. Potem si jo — leta 1943, če prav vem — izdal v samozaložbi. Bral sem veliko hvale o nji — pa tudi neki satirični zamah. Kaj sodiš o nji zdaj? Bi jo želel predelati in ponovno izdati?

»Molitev na gori« naj ostane takšna, kot je. Veliko je notri srca in domoljubja, toda ideja je bila previsoka (napisati katoliški roman) — in nisem ji bil kos. Spoznal sem, da pisanje v zavestni službi določeni ideji ne pelje v umetnost, marveč v potvarjanje resničnosti. Povest je nekaterim veliko pomenila; meni je oči odprla. A draga mi je kot prvi korak v lepsovljve.

5. In »Češinov grm«?

Knjižica pesmi, izšla sredi revolucije — v juliju 1944. V nji sem ohranil spomin na tisto grozo smrti, ki mi je jemala najdražje ljudi in me uklenila v nenehno žalost. Zmagovalci 1945. leta so mi zbirko hudo zamerili. Po krivici, ker ni bila bojna knjiga, temveč izpoved srca.

6. V »Novi pesmi« je veliko narave, tako da bi kdo utegnil videti v nji nekaj impresionizma — razen tega pa je toliko razmišljanja, da me spominja na ekspresionizem. Kako pišeš?

Boljše vprašanje bi bilo: Kje pišeš? In odgovorjam: redkokdaj v sobi, nikdar v dopoldanskih urah, le včasih pozno zvečer. Najboljše prejšnje in te črtice sem napisal na kraški gmajni. V »Novi pesmi« so tako prišle na papir »Motacilla montana«, »Umirajoči veter«, »Zvenenje popoldneva«, »Vstajenje«, »Binkoštni praznik« in »Nova pesem«.

7. Kaj te tako vleče v gmajno?

Njen mir, njena odprtost in varnost. Tam je moč premišljevat brez strahu, da bi me kdo motil. Na gmajni se je moč urediti, pomiriti in duševno okrepiti. Mi-

slim, da v tem pogledu črtica »V megli poje kos« vse pove.

8. Kakšno vlogo ima po tvojem pisatelj v emigraciji?

Takšno vlogo kot vsak umetnik v vsaki družbi: času in razmeram držati ogledalo. Tudi lirik drži ogledalo: pred svojim srcem in dušo, ki se odziva na dogodke v času in prostoru. Izpoveduje spoznanja, ruši idole, oznanja vero in pogum.

9. Če sem prav razumel, ti je doslej vsaka knjiga pomenila korak više. Kako gledaš na »Novo pesem«? Kakšna bo pot naprej?

Rokopis sem odposlal v Buenos Aires 21. aprila letos. Odtlej od samega pričakovanja, kako bo zbirka sprejeta, nisem nič napisal. Zdaj je pred mano v dokončni obliki — kot zrel sadež za vse roke in za vsa usta. Ni več intimno moja — to se pravi: objektivno gledam nanjo. In nove črtice mi prešinjajo srce. Še več vedrosti v črticah, več humorja, gledanja navzven, celo polemčnosti — še manj tesnobe, zvezanosti, brezupa, vdanosti in gremenja po preteklosti! Kdor hoče iti naprej, se ne sme ozirati nazaj, ker to le moč jemlje. Vsi moramo naprej, sprejemati življenje kot najlepši božji dar in mu iskati skrivnostni smisel.

10. SKA je od Trsta zemljepisno hudo daleč. Ali te to ne moti? Ne bi bilo bolje, da bi svoje knjige izdal v Trstu?

Že več jih je izreko to misel. Toda SKA mi je po ciljih, ki si jih je zastavila, po ljudeh, ki jih je pritegnila, in po delu, ki ga je že opravila, draga zavoljo idealizma, ki ji daje zagon in mu je tuje vse, kar diši po materialnih dobrinah. Velik del slovenske kulture je namreč zrasel iz takega idealizma!

Naromanje!

Nekateri bi radi šli v inozemstvo. Letošnje romanje v Assisi bo šlo skozi »inozemstvo«. Spetoma bomo namreč obiskali starodavno republiko San Marino, ki leži na prvih pobočjih Apeninov, ne daleč od mesta Rimini.

San Marino je sicer zelo majhna, a prava samostojna in neodvisna republika. Sanmarini pravijo, da so jo ustanovili že 3. sept. leta 301, in to po zaslugi sv. Marina. Med dvanaajstim in trinajstim stoletjem je republika zadobila bolj ali manj današnjo obliko; današnja ustava je pa iz 17. stoletja.

SAN MARINO - prvi cilj našega skupnega letošnjega romanja v juliju

pekoče, ker je bil fant plemenite duše in se mu je zdelo vse tako nepričakovano in nedoločeno.

»Kaj mi moreš očitati, Lenka?« je končno vprašal.

»Jaz ti ničesar ne očitam; prosim, da mi verješ.«

»Potem pa ne razumem ničesar več... razen, če bi bila to ljubosumnost.«

»Ojoj, ljubosumnost, menda ne... Ko trpiš, trpiš. To je vse in kaj hočeš?«

»Torej, ti trpiš?«

»Da, zelo trpim.«

»Po moji krivdi?«

»Da, po tvoji krivdi.«

Prihod staršev je pretrgal razgovor in prinesel med njiju malo veselja, ker je oče prišel na dan z novim načrtom. Lenka in Mijo sta dobro končala izpite in očeta obeh sta se zmenila, da si vzameta nekaj dni oddiha in da pojmeta obe družini na deželo. Bilo je ravno sredi avgusta v največji vročini, zato so vsi z veseljem odbrili načrte obeh očetov. Začeli so takoj

Ena izmed novejših velikih iznajdb, ki si je naglo utrla pot po svetu, dosegla najbolj oddaljene in zapuščene kraje ter v kratkem času pridobila in si zagotovila vpliv na velike množice, je ravno televizija.

Bolj kakor tišak, kino in radio je postala televizija važen činitelj v današnjem življenju. S svojo naglico, ustreznostjo ter lahkoto posega globlje v življenje kot ostali trije.

Tiskana beseda ne doseže povsod in tako hitro svojih bralcev; potem so analfabeti, zlasti v Afriki in Aziji, in otroci, katerim je tiskana beseda še nedostopna.

Tudi kino ni vselej pri roki. Čas, oddaljenost od obljubljenih krajev in včasih tudi vstopnina igrajo pri tem neko vlogo.

Televizija je pa nekaj drugega, posebnega. Razen vseh javnih lokalov jo imamo doma, v stanovanju, kjer lahko vse družine z vsemi prisotnimi sledi vsemu, kar »pošlje« oddajna postaja.

Seveda ni televizija sama na sebi ne dobra ne slaba. Odvisno je od tega, kako in za kaj se rabi. Je nekakšno prevozno sredstvo, katero nam »pričara« na dom dneve novice, razne dogodke in sploh vse, kar nam pošlje oddajna postaja.

O vplivu tiska in kina na vzgojo mladine se je že dosti govorilo in pisalo; ne toliko (vsaj pri nas) o televiziji, tej močni kulturni sili, ki je zajela že ves svet.

Vsako podjetje dela za dobiček. Denar je gonilna sila vsemu na svetu in tudi televizija ne dela pri tem nobene izjeme. Kot pri proizvajalcih filmov, je tudi tukaj geslo: kar ljudem ugaja, samo da pride denar, neglede na to je-li moralno ali ne, dobro ali slabo, vzgojno ali pohujševalno. Nočemo tajiti ali omalovaževati velikega kulturnega pomena, ki ga ima televizija

V zadnji vojni je v republiko našlo zatočišče veliko begunccev. Dne 26. junija 1944 so jo bombardirali Angleži in zato je San Marino še vedno v vojnem stanju z Anglijo in zahteva odškodnino. Tudi nemške čete so republiko zadale hude rane.

Državico, ki šteje 13 tisoč prebivalcev, vodita dva regenta, ki ju izvolijo vsakih šest mesecev izmed 60 svetovalcev. Svetovalce pa volijo vsaka štiri leta. Ker je San Marino neodvisna država, ima tudi svoje diplomatske predstavnike, vsaj pri nekaterih državah. Največ denarja prinesejo državi turisti in ljubitelji znamk. Vsekakor zanimivo!

Priglasite se za romanje in ne bo vam žal! Toda čimprej! Takoj!

za šolo in vzgojo mladine. Želimo le opozoriti starše in vzgojitelje na dolžnost, ki je nastala v zvezi s tem.

Navadno ne vidimo in ne opazimo ravno tega, kar nam je najbližje ali kot pravimo (v tem primeru dobesedno), kar imamo pred nosom. Prav zaradi tega nas v televiziji ne briga toliko, kaj gledamo in poslušamo, le da je nekaj. Se manj pa opazimo, kdo je zraven in najmanj ali so tudi otroci prisotni.

Obstajajo že posebne oddaje za otroke, poučne, zabavne, vzgojne, h katerim se lahko pusti mladina brez nadzorstva. Ne tako pri večernih, splošnih programih. Takrat mora začeti nadzorstvo staršev in odraslih, ker televizija pokaže večkrat marsikaj, kar še za odrasle ni primerno. Kaj še za mlade otroške duše, ki kar pijejo in požirajo take stvari kot suha goba vodo.

Enkrat lani je Katoliški glas že omenil besede ameriškega senatorja Newtona Minova, ki je rekel: »da kaže ameriška televizija, vsaj dvestomilijonkrat na teden umore, nasilje in spolnost, da je 4 letni deček, ko je zvedel za smrt starega očeta, vprašal: Kdo ga je pa ustrelil?«

S tem se ne mislimo, da kažejo vse televizijske postaje vedno samo tako »robo«, kot pravi ameriški senator; a dosti resnice je pri tem.

Ze zaradi oči in možganov ni zdravo, da otroci gledajo dolgo v aparat. Kviri se vid, otroci postanejo nervozni, ne spijo več tako mirno, postanejo raztreseni, zato jim gre bolj slabo z učenjem. Nemci pravijo televiziji tudi »Nervennühhler«, mlin, ki melje in drobi živce. Neki nemški industrijalec je izjavil, da pusti svojim otrokom samo pol ure na teden gledati televizijo.

Kaj pa dušna škoda za otroke in mladino sploh!

Francoška televizija je uvedla nekaj pametnega. Ves čas predstave, ki ni primerne za mladino, se vidi v gornjem desnem kotu sprejemnega aparata majhen bel kvadrat, znamenje, da ni oddaja za mladostnike.

Ravnatelj neke oddajne postaje je odgovoril sorodnikom, ki so ga vprašali za nasvet glede nabave televizijskega aparata: »Ako imate v sebi toliko moči, izločite aparat pri ničvrednih oddajah in ga ne pustite otrokom brez nadzorstva, potem ga le kupite. Če pa nimate v sebi moči, ga odklopiti in zbirati samo dobre oddaje, potem vam odsvetujem.«

Te besede naj bi si zapomnili vsi, ki imajo televizijo v hiši.

R. L.

Med trnjem in osatom

Da se ne umažejo...

Nekdo je opozoril, da Primorski dnevnik ne omenja v radijskem sporedu maše in verske oddaje. Pa to ni vse! Niti govori msgr. Ukmarja o koncilih niti postni govori niso omenbe vredni.

Italijanski Radiocorriere jih omenja, slovenski Primorski dnevnik pa ne!

Radio Trst A

Teden od 25. do 31. marca 1962

Nedelja: 10.00 Iz stolnice sv. Justa. — 11.30 Za najmlajše: »Lepa Suzanica«. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... — 17.40 Za smeh in dobro voljo.

Ponedeljek: 18.00 Italijanščina po radiu. — 19.00 Postni govori: dr. Angel Kosmač: (6) »Jezus Kristus — sin božji« — 20.30 J. Weinberger: »Svanda dudak«, opera.

Torek: 18.00 Šola in vzgoja: A. Kacin: »Zakonsko soglasje — vir zdrave in pravilne vzgoje«. — 21.40 Koncert. — 22.05 »Aristide Briand in njegova doba, ob 100-letnici rojstva«.

Sreda: 18.00 Sloveščina za Slovence. — 18.30 Italijanski operni pevci. — 19.00 Zdravstvena oddaja. — 20.30 »Skrivnostni koncert«, radijska drama. — 22.00 Bruckner: »Te Deum«.

Četrtek: 18.00 Radijska univerza: msgr. Jakob Ukmar: Iz zgodovine vesoljnih cerkvenih zborov. — 18.30 Koncerti v Augusteu. — 19.00 Široimo obzorja - Izumi: (2) »Brzjava«. — 20.30 Simfonični koncert.

Petek: 18.00 Italijanščina po radiu. — 18.30 Ljubica Marič: Pesmi prostora. Zbor in orkester Radiotelevizije Beograd. — 19.00 Postni govori: (7) Dr. Franc Segula: »Jezus Kristus — Mesija«. — 21.00 Koncert operne glasbe. — 22.00 Novele 19. stoletja.

Sobota: 13.30 Cvetice v lahki glasbi. — 15.30 »Pomagaj si sam«, radijska igra. — 17.45 Dante Alighieri: Božanska komedija - Nebesa - 20. sprev. — 19.00 Pomenek s poslušalkami. — 20.30 Teden v Italiji. — 21.00 Za smeh in dobro voljo.

Sv. Jožef v Ricmanjih

Naša vas je sicer precej razkričana, vendar je lahko tudi ponosna, da ima v svoji sredi menda edino romarsko cerkev na Slovenskem, ki je posvečena sv. Jožefu.

Cerkev ni ravno zelo stara, saj je bila dograjena in posvečena šele l. 1771. Vendar spada med najmočnejše cerkvene stavbe na Tržaškem. Njeni začetki so tesno povezani s skrivnostnimi dogodki iz l. 1749, ko je ugašena svetilka pred oltarjem sv. Jožefa, v takratni cerkvi sv. Jurija, sama od sebe večkrat zagorela in tudi sama gorela, ne da bi ji dolivali olja. Ta svetilka je še danes ohranjena in visi pred velikim oltarjem. Po strogi in natančni preiskavi je cerkvena oblast dovolila v Ricmanjih češčenje sv. Jožefa in že so se romarji stekali od vseh krajev v našo vas. Ker v skromni cerkvi sv. Jurija, ki je takrat veljala za podružnico dolinske župnije, ni bilo prostora za številne božjepotnike, so se domačini odločili, da zgradijo novo cerkev in jo posvetijo sv. Jožefu. Tako se je tudi zgodilo.

Za stroške so prispevali razni dobrotniki iz vrst častilcev sv. Jožefa, med njimi tudi cesarica Marija Terezija. V veliko pomoč je bila tudi Bratovščina sv. Jožefa, ki jo je bil potrdil za Ricmanje že papež Inocenc XII. leta 1693, kar priča, da je bilo češčenje sv. Jožefa živo že mnogo prej v teh krajih. Svoj podpis je dal l. 1750 tej bratovščini, tudi avstrijski nadvojvoda Jožef, poznejši cesar Jožef II., ki je postal tako nje glavni pokrovitelj. Vse do l. 1900 je ta bratovščina štela čez 5500 članov,

nekaterih vrstah mesa, vinu in ribah. Majhen je bil dovoz hrane na sadni trg, kar je povzročilo dvig cene. Edino tuja jajca so zabeležila znižanje in so v prodaji najmanj po 19 in največ po 22 lir kos. To je pač najnižja cena, pod katero ni moči več iti.

Drugi o nas

Tržaški novi demokršanski tednik »Popolo Giuliano« je v svoji 4. številki in v članku pod naslovom: »Si conclude con la Regione la Trieste provvisoria« med drugim tudi zapisal, da je v Trstu na približno 300.000 prebivalcev 32.000 slovenskega jezika; v Gorici na 135.000 prebivalcev je približno 13.000 Slovencev; v Vidnu na 800.000 prebivalcev, ne zasledimo državljanov slovenskega jezika, ker se prebivalci Nadiške doline, oddaljenega slovenskega pokoljenja (di lontana origine slava), ne morejo več smatrati za Slovence v etnično-političnem pomenu, ker so popolnoma asimilirani (essendo completamente assimilati dalla tradizione nazionale). Nadalje zaključuje omenjeni list, da nam te številke povedo, da je v celotnih provincih okoli 45.000 prebivalcev slovenskega jezika. Po našem gledano mislimo, da je ta cenitev vsekakor nizka in enostranska. Zlasti se ne ujemamo s trditvami o beneških Slovencih.

Industrijski kompleks v Žavljah

Na industrijskem področju v Žavljah bodo ustanovili novo industrijo, katero bo finansiral italijanski, angleški in ameriški kapital. Družba se bo imenovala L.I.S.O.

NEDELJA 25. MAREC

MATERINSKI DAN

V BAZOVICI OB 17. URI

S P O R E D :

1. Šola na Pesku

Enodejanka:

Mamici za god

2. Gropajsko - Padriška šola

Vesela enodejanka:

Gostilna pri stricu Fičfiriču

3. Bazoviška šola

Pravljica enodejanka:

Noč v gozdu

Vmes petje, deklamacije in govor
dr. Stanko Janežič: **Mati**

VSTOP Z VABILI

med njimi 63 škofov in duhovnikov ter 40 grofov in baronov.

Posebno radi so v Ricmanje prihajali na božjo pot ali, kakor so takrat pravili, »k sv. luči«, naši rojaki s Primorske in celo s Kranjske. Prihajali so že nekaj dni po prej in prenočevali po hišah ali po bližnjih vaseh. Močan udarec je prizadel svetilišču sv. Jožefa najprej napoleonova armada, ki se je več let zadrževala v teh krajih. Še danes marsikaj spominja na tiste čase. Do prave krize pa je prišlo s prvo svetovno vojno in pozneje, ko je bilo z novo mejo pri Postojni večje število naših ljudi odrezenih od teh naših krajev.

Vendar še danes prihaja na Jožefovo k nam v Ricmanje veliko število ljudi, zlasti iz mesta. Žal, ne moremo reči, da spadajo vsi med prave božjepotnike. Zlasti velja to za tiste, ki prihajajo v vas v popoldanskih urah in ne dobijo morda niti časa, da obiščejo cerkev. Dobri verniki pridejo že zjutraj, da opravijo morda v Ricmanjih tudi še svojo velikonočno dolžnost.

V letu vesoljnega cerkvenega zbora ne pozabimo, da je sv. Jožef veliki zaščitnik sv. Cerkev in da ga je sv. oče postavil tudi za posebnega zavetnika prihodnjega cerkvenega zbora. Prav je torej, da ga tudi v tem njegovem svetilišču v Ricmanjih vda-no prosimo varstva in pomoči za sv. Cerkev in njene velike namene.

Tržaški občinski davki

Po zadnjih ugotovitvah naj bi tržaška občina prejela letno od občanarjev skupno lit. 1.200.792.794 davkov. — Če od te vsote odštejemo dodatni davek (addizionale), ki znaša lit. 202.354.561 prejme tržaška občina netto lit. 998.438.233. In vendar je vedno v finančni stiski, v glavnem zaradi visokega števila uradništva in birokrati-zacije različnih uslug.

Povišanje cen v februarju

Blago nujne potrebnosti je zabeležilo v Trstu povišanje cen tudi v februarju, kar se je zgodilo tudi v decembru in januarju. Majhno povišanje je bilo opaziti tudi pri

Kmetijska vprašanja

Na Tržaškem so dve, oz. tri organizacije parkrat na leto bolj glasne in pravijo, da se zavzemajo za pravice naših kmetov: Zveza malih posestnikov (Kmečka zadruga) pod okriljem vidaljevih komunistov, Kmečka zveza (titovska) ter bonomijanska zveza neposrednih obdelovalcev. Vsaka bi rada bila prva po zaslugi. Ali dober del naših kmetov se ne zmeni bogve koliko za njih, ampak čuva svojo z znojem in trudom pridobljeno posest, da jo ohranja, kolikor se da v današnjih težkih okoliščinah. In prav je tudi tako. Ne bi bilo pa napak, če bi se pomislilo tudi pri nas na Tržaškem na kmečko-gospodarsko organizacijo, kot na Koroškem, v pravem smislu besede in ne le na papirju ali z majhnim številom resničnih pristašev, kot so omenjene tri. Taka organizacija bi seveda morala biti slovenska in nekomunistična, saj je naš kmečki gospodar v bistvu prav tako oddaljen od komunizma kot njegov ruski, poljski ali tudi jugoslovanski sovrstnik. Zato rad čuva svoje in je na lasten napredek ponosen, vsled tega je tudi precej nezaupljiv, ko je govora o kakih zadrugah, predvsem če so te pod komunističnim vodstvom.

Predračun občinske uprave za leto 1962

Občinska uprava nadaljuje s proučevanjem predračuna za leto 1962. V osmem seznamu predračuna obravnava stroške za šolstvo, mestne stražnike, zdravstvo in higieno, občinsko razsvetljavo, pravne zadeve in varstvo prebivalstva ter kmetijstvo.

Za šolstvo je poleg 49 milijonov namenjenih za šolske nameščence, predvidenih še 89 milijonov za najemnine, popravila in gradnjo novih šol in zavodov v naši občini. Za mestne stražnike, zdravstvo in higieno je poleg 126 milijonov za nameščence določenih še 81 milijonov za razna dela, kanalizacijo, ureditev trgov, pogrebne zavode, razsvetljavo in drugo. Stroški za kmetijstvo znašajo 3 milijone in pol in stroški za verske obrede 1.800.000 lir.

Minister Medici je govoril v Gorici

V nedeljo 18. marca zjutraj je v goriškem gledališču Verdi govoril senator Giuseppe Medici, minister za reformo javne administracije, ki je prišel v naše mesto na povabilo krščanske demokracije. Govoril je o temi: »Vlada in program za italijansko ljudstvo.« Izjavil je, da bo nova vlada nadaljevala z istim programom, kakor ga je začela krščanska demokracija, v splošni blagor ljudstva in za dosego političnega sporazuma in miru ter ekonomskega razmaha. Govoril je nadalje o šoli in o kmetijstvu, obe zelo važni zadevi za dosego prave izobrazbe in ekonomskega napredka. Najboljša investicija vsake države, je dejal Medici, je tista, naložena v korist izobrazbe. Nato je senator Medici govoril o ustanovitvi pokrajine Furlanija-Juljska Benečija, ki bo kmalu prišla do ugodnega zaključka po premostitvi težav in debat, ki so nastale med različnimi pokrajinami in glavnimi mesti provinc. Ustanovitev pokrajine Furlanija-Juljska Benečija bo mnogo pripomogla k pozitivni te pokrajine in k novim možnostim za delo in industrializacijo.

Popoldne je minister Medici obiskal Čedad, nakar se je vrnil v Gorico, kjer je imel sestanek s tajniki krščanske demokracije Gorice, Trsta in Vidma.

Povišali bodo minimalne penzije INPS

Ministrski svet bo na eni svojih prihodnjih sej razpravjal o poviški minimalnih pokojnin zavoda socialnega skrbstva. Ta zavod izplačuje pokojnine nad pet milijonom oseb. Verjetno bodo zvišali pokojnine od 6500 in 9500 lir na 12 in morda celo na 15.000 lir mesečno. Povišek bo veljal od 1. julija 1962 dalje.

Svetovni dan pohabljenca

Kakor po vsej Italiji, tako so tudi v Gorici v nedeljo 18. marca praznovali dan pohabljenec na delu. Zjutraj se je v cerkvi sv. Ignacija darovala sv. maša za padle na delu, nakar je bila v dvorani Petrarca zunanja slovesnost ob navzočnosti pohabljenec dela in goriških oblasti. Predsednik Sanguinetti je pozdravil pri-jujoče in jih povabil k enominutnemu molku v spomin žrtev dela, zlasti še za ponesrečene rudarje v Nemčiji in Jugoslaviji. Govoril je nato senator Valuari, ki je poudaril pomen tega svetovnega dneva, ki povečuje delo in žrtve zanj in se spominja zlasti tistih, ki so dali življenje ali ostali

Mačkovlje

V zadnjih tednih smo imeli v naši vasi zapovrstjo tri pogrebe. Najprej je umrla v Trstu pri Sv. Ivanu Ivana Zobin, ki jo je že dolgo mučila paralična bolezen in je nad petnajst let živel v bolnišnem domu pri Sv. Ivanu.

Isti teden je umrl eden najuglednejših vaških mož Jože Smotlak, po domače Kováč. Kmalu po zadnji vojni je ostal vdovec. Moral se je trdo pehati za vsakdanji kruh, da je lahko zredil svoje številne otroke. Ko so ti dorasli, ga je Bog vsega utrujenega in bolehnega poklical k sebi. Izredno lep pogreb je pokazal, kako so pokojnika vsi spoštovali in ljubili.

Točno en teden pozneje je končala svojo zemeljsko pot najstarejša Mačkovljan-ka Antonija Tul. Dočkala je starost 85 let. Že dolgo vrsto let je bila čisto slepa. Svojo bolezen je prenašala s krščansko potrpežljivostjo. V tolažbo so ji bili pogosto prejeti zakramenti in vsakdanja molitev. Posebno rada je molila rožni venec.

Naj bo vsem trem pokojnim sovaščanom nebeški Oče milostljiv Sodnik in dober Plačnik.

pohabljeni v plemenitem trudu za izboljšanje človekovega življenja. Razdelili so nato odlikovanja velikim pohabljencom dela.

F I L M

V GORIŠKIH KINODVORANAH (od 22. do 29. marca)

VERDI: I sogni muoiono all'alba (P)
Tenera è la notte (Oz)
L'avventuriero di Macao (Oz)
La voglia matta (?)

CORSO: Eri tu l'amore (Sl)
Comanceros (O)
L'ora di twist (Oz)

VITTORIA:
Avventura d'amore e di guerra (Sl)
L'arciera verde (Oz)

CENTRALE: I pirati di Tortuga (Oz)
Caccin all'uomo (O)

STELLA MATTUTINA:
La sposa del mare (V)

Opomba: P = prepovedan; Sl = moralno slab film; Oz = za odrasle s potrebno zrelostjo; O = za odrasle; V = za vse; ? = moralna ocena ni še znana.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Duhovniške novice iz Slovenije

Anton Smerkolj, župnik v Zagorju ob Savi, je bil imenovan za dekana zagorske dekanije in za duhovnega svetnika. Novi dekan je bil po vojni dve leti upravitelj v Dolini pri Trstu.

Dne 2. februarja je umrl na Olševku Karel Gnidovec, župnik žužemberške župnije, dekan, biseromašnik in častni kanonik ljubljanskega kapitlja, star 84 let. Rodil se je v Ajdovcu iz družine, ki je dala še enega duhovnika, štiri leta starejšega brata, poznejšega škofa v Skoplju dr. Janeza Gnidovca. Svoje življenje je posvetil žužemberku, kjer je bil od leta 1909 do 1915 kaplan, nato pa župnik in dekan do smrti. S pravo apostolsko gorečnostjo se je trudil za duhovno rast svoje župnije in z njo doživljal njene vzpone in padce. Med vojno je bila župnija strahotno izpostavljena vsem grozotam; pogorela je mogočna farna cerkev na hribu, pogorelo je župnišče, njegovo tako osporavano delo. Tudi po tem strašnem udarcu je vztrajal, preselil se je v trg in vodil faro naprej do 12. maja 1952, ko se je kot 74 letni starček za vedno moral posloviti od žužemberka. Po triletnem za-

poru je večer svojega življenja, še vedno ves delaven in živ, preživel v Olševku, kjer ga je k zadnjemu počitku spremilo nad 50 duhovnikov.

Odlikovani ljubljanski profesorji

Med sestankom profesorjev in študentov univerz v Perugi, Ljubljani in Zagrebu, ki je bil v Ljubljani, so bile izročene trem predstavnikom slovenskega kulturnega življenja medalje za kulturo, ki jih je pred kratkim določila italijanska vlada za osebe, ki se v tujini odlikujejo pri širjenju italijanske kulture, literature in umetnosti. To priznanje je bilo podeljeno profesorjem Gradu, Ruplu in Sturmovi na ljubljanski univerzi. Na sestanku je bil navzoč poleg drugih predsednik sveta za kulturo pri izvršnem svetu Slovenije Boris Kocjančič, z italijanske strani pa prorektor uni-

Izšel je

PASTIRČEK

za mesec marec

verze za tujce v Perugi prof. Prosciutti ter trije profesorji s te univerze. Ob zaključku je italijanski generalni konzul iz Zagreba izročil za stolicu za italijansko na ljubljanski univerzi italijanski enciklopedični slovar v 12 zvezkih, ki ga je podarila rimska vlada.

OBVESTILA

RODITELJSKI SESTANEK. Ravnateljstvo Strokovne šole v Gorici sporoča, da bo v nedeljo 25. marca ob 10.30 v šolskih prostorih v ulici Randaccio roditeljski sestanek, na katerem se bo razpravljalo o uspehu dijakov in o ukrepih za njihovo podrobno učenje. Zato vabi ravnateljstvo šole na ta sestanek vse starše, ki imajo na njej svoje otroke.

NEDELJA ZA KATOLIŠKI TISK:

St. Maver L 1.200

NOVE ŠMARNICE. V Argentini so izšle šmarnice »Marija v življenju škofa Slomška«. Zelo primerne so za letos, ko obhajamo stoletnico Slomškove smrti. Kdor jih želi imeti, naj to javi do 31. marca na upravo Katoliškega glasa, ki bo poskrbel, da bodo šmarnice pravočasno prišle.

DAROVI

Za Katoliški dom: N. N. 1.000; N. N. 1.500; družbenica 10.000; Z. M. ob prvi obletnici smrti strica Hermana 2.000; sest. Saksida - New York 12.300; N. N. 3.000; Cevdek Ludvik, Peč 37 2.000; C. Kovic, Peč 1.000; družbenica 10.000; N. N. 1.000; J. U., Trst 2.000; družbenica 2.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; družbenica 2.000; N. N. 1.000; druž. žina Susič 1.500; M. M. 1.000; N. N. 500; K. H. 2.000; I. H. 2.000; M. K. 1.000; A. Lavrenčič 1.000; F. Doles 2.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

ZAHVALA

Toplo se zahvaljujemo vsem, ki so nam pomagali v dolgi bolezni in ob smrti naše matere

ANTONIJE TUL:

sorodnikom in prijateljem, gospodu župniku, pevcem, darovalcem cvetja in vsem, ki so jo spremili na zadnjo pot.

Zalujoče družine TUL

Mačkovlje - Dolina

ZAHVALA

Ob težki izgubi naše drage in nepozabne mame

AFRE MELZER roj. KOBOLE

ki smo jo spremili k zadnjemu počitku v soboto dne 17. marca t. l., se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so se udeležili pogreba, darovalcem cvetja in onim, ki so z nami sočustvovali. Posebej se zahvaljujemo preč. g. župniku Komacu.

Zalujoča hči MERY,
sin LADI in snaha NADA

Sovodnje ob Soči, 17. marca 1962